

Mae Duw yn gyfiawn ac yn gyfiawn

Mae'n dir cyffredin ymhlith rhai diwinyddion bod Duw yn datgan dyn 'fel pe bai' trwy ffydd yng Nghrist yn unig, hynny yw, maent wedi gwneud archeb. I rai, ac yn eu plith rydym yn tynnu sylw Dr. Scofield, 'Mae Duw yn datgan bod y pechadur yn gyfiawn', hynny yw, mae'n honni nad yw Duw 'yn gwneud dyn yn gyfiawn'.

Mae Duw yn gyfiawn ac yn gyfiawn

Mae'r gair 'cyfiawnhad' (Dikaiosis) pan gaiff ei ddefnyddio gan yr apostol Paul yn cyfeirio at yr hyn sy'n wir, yn yr un modd ag y mae'r salmydd David yn defnyddio'r gair 'cyfiawnhad' (hitsdik) i gyfeirio at Dduw oherwydd ei fod yn wirioneddol Gyfiawn.

Mae'r apostol Paul yn defnyddio gair Groeg sydd â'r un ystyr â'r gair Hebraeg 'cyfiawnhad' i gyfeirio at Gristnogion oherwydd eu bod yn wirioneddol gyfiawn "... felly rydych chi'n gyfiawn pan rydych chi'n siarad ..." (Rhuf. 3: 4; Ps 51: 4). Mae'r rhai sy'n credu eto'n cael eu creu mewn cyflwr newydd a phenodol: gwir gyfiawnder a sancteiddrwydd (Eff 4:24).

Y termau a ddefnyddir yn y Testament Newydd ar gyfer cyfiawnhad, mewn Groeg, yw: Dikaios (cyfiawn); Dikaiosis (cyfiawnhad, amddiffyniad, hawlio hawl), a; Dikaioo (i gael neu gydnabod yn deg). Yn yr Hen Destament y term yw hitsdik, sy'n golygu datgan yn y llys bod rhywun yn cydymffurfio â'r gyfraith (Ex 23: 7; Deut 25: 1; Prov 17:15; Is 5:23).

Pan mae Duw yn datgan bod dyn yn gyfiawn, hynny yw, mae'n cyfiawnhau, mae'n datgan yr hyn sy'n wir, oherwydd ni all Duw ddweud celwydd.

Pam y datganiad uchod? Oherwydd ei fod wedi'i sefydlu ymhlith rhai diwinyddion bod Duw yn datgan dyn 'fel pe bai' trwy ffydd yng Nghrist yn unig, hynny yw, mae'n gwneud archeb. I rai, ac yn eu plith rydym yn tynnu sylw Dr. Scofield, 'Mae Duw yn datgan bod y pechadur yn gyfiawn', hynny yw, mae'n cadarnhau'n bendant nad yw Duw 'yn gwneud dyn yn gyfiawn'.

"Gellir cyfiawnhau'r pechadur sy'n credu, hynny yw, ei drin yn gyfiawn (...) Mae cyfiawnhad yn weithred o gydnabyddiaeth ddwyfol ac nid yw'n golygu gwneud person yn gyfiawn..." Beibl Scofield gyda Chyfeiriadau, Rhuf 3:28, t. 1147.

Nawr, ni fyddai Duw byth yn datgan bod dyn yn gyfiawn, gan nad yw mewn cyflwr cyfiawn mewn gwirionedd. Mae'n annirnadwy y dylai Duw ddatgan a thrin yn gyfiawn yr hyn nad yw'n ei wneud yn gyfiawn. Sut gallai Duw gydnabod rhywbeth nad yw fel y mae?

Rydym ni'n gwybod bod gan Dduw'r pŵer i alw i fodolaeth bethau nad ydyn nhw fel petaen nhw eisoes (Rhuf. 4:16), ond ni fyddai byth yn datgan bod y pechadur yn gyfiawn. "O eiriau anwiredd byddwch chi'n gadael, ac ni fyddwch chi'n lladd y diniwed a'r ffair; oherwydd ni fyddaf yn cyfiawnhau'r drygionus "(Ex 23: 7).

Os nad yw Duw yn cyfiawnhau'r drygionus, sut mae'n bosibl i'r pechadur gael ei ddatgan yn gyfiawn?

Dyweddodd yr apostol Paul yn gywir fod "cyfiawnhad pechod yn farw" (Rhuf. 6: 2-7). Os yw'r cynnig cyntaf yn wir, mae'r ail hefyd yn wir, gan fod yr ail yn dibynnu ar y cyntaf.

Yn y modd hwn mae'r gair 'cyfiawn' yn cyfieithu syniad go iawn, gan fod pawb a gredai wedi marw gyda Christ.

Pan fydd yr apostol Paul yn defnyddio'r gair 'cyfiawnhad', mae ganddo mewn cof rywbeth sy'n wir, hynny yw, mae'r un sy'n farw wedi'i gyfiawnhau'n llwyr rhag pechod!

Os croeshoeliwyd yr hen ddyn â Christ, pwy sy'n cael ei

gyfiawnhau (ei ddatgan yn gyfiawn) gan Dduw?

Rydyn ni'n gwybod bod Crist wedi ei gyflawni oherwydd pechodau dynoliaeth, a phan maen nhw'n credu ynddo, maen nhw'n marw ac yn cael eu claddu.

Rydyn ni'n gwybod bod Iesu wedi codi oddi wrth y meirw, a bod gydag ef y rhai a gredodd wedi codi "Felly, os ydych chi eisoes wedi codi gyda Christ, ceisiwch y pethau uchod, lle mae Crist yn eistedd ar ddeheulaw Duw" (Col 3: 1).

Mae'r 'cyfiawnhad' (datganiad cyfiawn) yn disgyn ar y dyn newydd sy'n codi gyda Christ oddi wrth y meirw. Dim ond y creadur newydd sy'n cael ei ddatgan ychydig gerbron Duw, oherwydd cafodd ei greu o'r newydd mewn gwir gyfiawnder a sancteiddrwydd.

Ni fydd y pechadur byth yn cael ei ddatgan yn gyfiawn, oherwydd bydd yr hen ddyn, sef y pechadur, yn cael ei groeshoelio gyda Christ "Oherwydd rydyn ni'n gwybod hyn, bod ein hen ddyn wedi'i groeshoelio gydag ef ..." (Rhuf. 6: 6). Ni fydd y pechadur byth yn cael ei gyfiawnhau gerbron Duw, ond yn marw trwy groes Crist.

Mae'r pechadur sy'n derbyn aberth Crist trwy ffydd (efengyl) yn marw ynghyd ag Ef, a phan mae'n codi, mae creadur newydd (wedi'i greu) yn ôl Duw yn atgyfodi mewn gwir gyfiawnder a sancteiddrwydd. Cyhoeddir y dyn newydd hwn ychydig gerbron Duw.

Mae'r geiriau a gyfieithir 'cyfiawnhau' a 'cyfiawnhad' yn golygu 'gwneud yn deg', 'gwneud yn deg', 'datgan yn deg', 'datgan yn syth' neu 'datgan yn rhydd o euogrwydd ac yn haeddu cosb'. Pan fydd Duw yn creu'r dyn newydd mewn gwir gyfiawnder a sancteiddrwydd, mae'n cyflawni'r holl weithredoedd a ddisgrifir yn y berfau uchod.

Dim ond yr un sy'n cael ei greu sy'n gallu derbyn y datganiad hwn gan Dduw, hynny yw, dim ond y dyn newydd, a grëwyd yn ôl

Duw sy'n gallu derbyn y datganiad gan Dduw: mae'n gyfiawn.

"A gwisgwch y dyn newydd, sydd yn ôl Duw yn cael ei greu mewn gwir gyfiawnder a sancteiddrwydd..." (Eff 4:24).

Mae'r dyn newydd a grëwyd gan Dduw, trwy Grist Iesu, hynny yw, a gododd oddi wrth y meirw, yn cael ei greu mewn gwir gyfiawnder a sancteiddrwydd, felly pan mae Duw yn ei ddatgan yn gyfiawn, mae'n siarad am yr hyn sy'n wir, o gyflwr llawn ac effeithiol heddiw.

"Fe'i traddodwyd dros ein pechodau, a chodwyd ef er ein cyfiawnhad" (Rhuf. 4:25);

"... Oherwydd bod y sawl sy'n farw yn cael ei gyfiawnhau rhag pechod" (Rhuf. 6: 7)

Wrth edrych ar y ddwy bennill hyn, mae'n amlwg bod Iesu wedi ei draddodi oherwydd pechod pechaduriaid (pe na bai dynoliaeth wedi pechu, ni fyddai angen i Grist farw), a thrwy farw gydag Ef, cyflawnir cyfiawnder Duw, gan fod y pechadur yn derbyn yr hyn a bennir gan gyfiawnder Duw: marwolaeth.

Yna, mae'r un sy'n farw wedi ei eni gan Dduw ac yn codi i ogoniant Duw Dad, gan fod y rhai sy'n credu yn codi gyda Christ. Yn y modd hwn mae'n gyfiawn, neu'n cael ei ddatgan yn gyfiawn, oherwydd i'r perwyl hwnnw cododd Crist oddi wrth y meirw: 'cododd er ein cyfiawnhad' (Rhuf. 4:25).

Os na fydd rhywun yn derbyn y ddadl bod Cristnogion yn wir gyfiawn, rhaid dod i'r casgliad hefyd na chododd Crist. Os cododd Crist, mae'n ffaith bod Cristnogion wedi codi gydag Ef, ac yn cael eu datgan yn gyfiawn.

Pan fydd yr hen ddyn yn marw gyda Christ, mae Duw yn gyfiawn. Pan mae Duw yn creu'r dyn newydd, Ef yw'r cyfiawnhad. Heb unrhyw wrthddywediad: Mae'n gyfiawn ac yn gyfiawn.

Dywed y Beibl fod pawb sy'n credu yn Iesu yn cael pŵer i gael eu gwneud (eu creu), yn blant i Dduw. Cafodd yr hen ddyn ei

groeshoelio, ei ladd, ei gladdu, ac mae dyn newydd yn dod allan o'r meirw. Cyhoeddir bod y dyn newydd hwn yn deg.

Mynegodd Paul fod "yr hwn sy'n farw i bechod ychydig gerbron Duw " oherwydd bod y cyflwr o fod yn farw i bechod yr un peth â bod yn "fyw" i Dduw. Mae'r sawl sy'n cael ei greu o'r newydd trwy'r efengyl, sef pŵer Duw i bawb sy'n credu, yn gyfiawn (wedi'i ddatgan yn gyfiawn), oherwydd ei fod yn creadur newydd wedi'i greu mewn gwir gyfiawnder a sancteiddrwydd.

Oherwydd hyn yn union mae Paul yn datgan: "Pwy dros ein pechodau a gyflawnwyd, ac a gododd er ein cyfiawnhad" (Rhuf. 4:25).

Nid y dyn sy'n cael ei ddatgan yn gyfiawn gerbron Duw yw'r un a fu farw, ond yr un a gododd oddi wrth y meirw, hynny yw, y creadur newydd a gynhyrchwyd eto yng Nghrist.

Pan fydd yr apostol Paul yn dweud bod y sawl sy'n farw yn cael ei gyfiawnhau rhag pechod, mae ganddo syniad yr adnod ganlynol mewn golwg: "Oherwydd Crist sydd wedi marw, neu yn hytrach, a gododd oddi wrth y meirw, sydd ar ddeheuław Duw, a hefyd ymyrryd drosom ni "(Rhuf. 8:34).

Mae pwy bynnag sy'n farw i bechod, (neu'n hytrach) sydd wedi codi gyda Christ wedi'i gyfiawnhau, hynny yw, wedi'i ddatgan yn gyfiawn gerbron Duw.

Mae rhai o'r farn y bydd y datganiad cyfiawnder ar ran Duw yn effeithiol yn y dyfodol, ac mai dim ond datganiad o'r hyn a fydd yn digwydd yn nes ymlaen sydd gan ddyn, yn y presennol. Nid yw cyfiawnhad felly.

"Mae cyfiawnhad yn ddatganiad gan Dduw ynglŷn â chyflwr y creadur newydd ger ei fron ef"

Pawb sy'n credu sydd wedi'u grymuso i ddod yn blant i Dduw, plant a anwyd nid o ewyllys y cnawd, nac o ewyllys dyn na gwaed. Mae'r rhain yn cael eu geni o'r Ysbryd, wedi'u creu yn

ôl Duw mewn gwir Gyfiawnder a Sancteiddrwydd (Ioan 1:12 -13).

Gan mai dim ond y rhai sy'n cael eu geni mewn cyfiawnder a sancteiddrwydd sy'n wir, fe'u cyhoeddir yn gyfiawn gerbron Duw (Eff 4:24). Duw yw cyfiawnhad y rhai sy'n credu yng Nghrist.

Dim ond fel ffordd o ddatgan cyfiawnder Duw y gallai'r salmydd gydnabod ei gamgymeriadau. Ni all unrhyw ddyn fynd y tu hwnt i'r hyn a wnaeth y salmydd.

Fodd bynnag, cyn datgan y dyn yn gyfiawn, mae Duw yn gwneud rhywbeth anghyffredin: cymhwysir y gosb a bennwyd ymlaen llaw at yr euog (marwolaeth), mae'n cynhyrchu creadur newydd trwy ei allu (yr efengyl), ac yn datgan bod y dyn newydd yn gyfiawn ger ei fron ef.

Trwy gyfiawnhad, daw doethineb luosog Duw yn hysbys ymhlith tywysogaethau a phwerau!